

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne sige, at jeg faktisk synes, dette forslag er under lavmålet. Det kan ikke være meningen, at Folketinget skal til at lovfæste forretningsordener for et hav af de råd og organer, vi opretter via lovgivningen.

Jeg synes i øvrigt, det er en helt normal og god praksis, at medbestemmelse kræver en aktiv deltagelse i sådanne nævns og råds arbejdede. Det alternativ, der her lægges op til, indebærer, at medlemmer i nævn og råd får mulighed for at træffe beslutninger uden at have den mindste indsigt i sagerne, og jeg må derfor meddele, at Enhedslisten ikke kan støtte indførelsen af en sådan detailregulering af forretningsordenen.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg behøver ikke nødvendigvis forlænge debatten, for vi har jo flere punkter på dagsordenen. Men det er hr. Hindrup Andersens ord om, at det er et forslag under lavmålet, vi behandler, der kalder mig herop.

Det forslag, vi behandler, angår en lov, der er udstedt af en minister. Det er altså noget, der er behandlet her i Folketinget, og derfor er det ikke under lavmålet, at vi diskuterer eventuelle forslag til ændring af loven.

Hr. Hindrup Andersen nævnte, at han synes, det ville være rimeligt, at hvis man skulle være med til at beslutte om ting, skulle man også have været med i hele diskussionen. Men hr. Bent Hindrup Andersen ville komme i store vanskeligheder hver eneste dag, hvis hr. Bent Hindrup skulle være med i alle diskussioner om alle de ting, hr. Hindrup Andersen stemmer om her i salen eller i Miljø- og Planlægningsudvalget. Der er altså store problemer allerede nu.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Det er ikke for at forlænge debatten unødigt, men for at få rettet hr. Aage Brusgaards udsagn om, at Naturklagenævns medlemmer indkaldes med 2 eller 4 ugers varsel. Det er muligt, hr. Brusgaard forveksler det med indkaldelsesfristen for parter i sagen. Efter hvad vi har fået oplyst, får medlemmerne halvårsplaner, så de kan se helt nøjagtig, hvornår man har planlagt besigtigelserne, og formanden for nævnet har gennem miljøministeren oplyst Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg om, at man indkalder medlemmerne mindst 4 måneder før

besigtigelsen. Det var lige det, jeg ville sætte på plads.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Når hr. Glerup siger, at han vil sætte mig på plads, drejer det sig egentlig om et korrekt citat. Nu kommer det her jo til at stå i Folketingets forhandlinger, og det er vel egentlig også at sætte tingene på plads. Derfor vil jeg godt lige nævne, så tingene bliver sat på plads, at det, jeg læste op, var § 6, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 996 af den 14. december 1992, og hr. Martin Glerup kan læse stk. 1 og stk. 2 i den paragraf. Så vil han finde frem til nøjagtig det, jeg læste højt for 3-4 minutter siden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 262: Forslag til lov om ændring af lov om planlægning. (Opførelse af småbygninger i landzoner). Af Aage Brusgaard (FP), Hans Christian Schmidt (V), Niels J. Langkilde (KF) og Ole Donner (DF). (Fremsat 30/4 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Man må i sandhed sige, at det er nogle store sager, som de fire partier kan blive enige om, og

som de mener skal rejses her mod sæsonens slutning.

Efter de gældende regler i planloven kan småbygninger på højst 10 m², som efter småhusreglementet ikke kræver byggetilladelse, opføres uden landzonetilladelse, når det sker i tilknytning til en bolig. Efter lovforslaget skal der ikke længere kræves landzonetilladelse til opførelse af sådanne småbygninger i landzone, selv om der er tale om en ubebygget ejendom. Forslaget tager sigte på ubebyggede grunde uden landbrugspligt, som ejeren benytter til nyttehave, dyrehold eller rekreation.

Siden by- og landzonenloven trådte i kraft 1. januar 1970, altså under en borgerlig regering, har det været fast praksis, at der ikke blev meddelt landzonetilladelse til udstykning af enkeltparceller til rekreative formål, men der findes fra ældre tid en del arealer i landzone, som ikke er undergivet landbrugspligt. Praksis med hensyn til landzonetilladelse til bebyggelse af sådanne arealer er restriktiv, og det er helt i overensstemmelse med, at de landskabelige interesser er et af de væsentligste hensyn, der skal varetages i landzoneadministrationen.

De landskabelige interesser vil i nogle af sagerne kunne blive varetaget efter reglerne i naturbeskyttelsesloven, fordi arealet f.eks. helt ligger inden for skovbyggelinjen på 300 m eller måske ligger i et af de naturområder, heder og moser, strandenge og strandsumpe, ferske enge og overdrev, der er beskyttet efter § 3 i naturbeskyttelsesloven, som jo som bekendt også blev vedtaget under en borgerlig regering.

Men der er også arealer uden for områder, som er omfattet af bestemmelserne i naturbeskyttelsesloven, hvor en bebyggelse vil være en belastning af landskabet, eller hvor der i hvert fald er brug for, at der kan stilles krav til placeringen og udformningen af en bebyggelse.

Det står i bemærkningerne til § 1 i lovforslaget, at det skal »sikres, at småbygningerne i forbindelse med udformningen, valg af farve og tagbelægning indpasses i de eksisterende omgivelser«.

Men forslaget giver jo ikke nogen anvisning på, hvordan det skal ske, hvis der ikke kræves tilladelse til bebyggelsen. De gældende regler om landzonetilladelse sikrer, at de landskabelige interesser kan blive varetaget, fordi landzonemyndigheden efter en konkret vurdering enten helt kan afslå ansøgningen, eller hvis der meddeles en tilladelse, kan stille betingelser om placeringen og udformningen af bygningen.

Der er ingen grund til at ændre de gældende regler og gældende praksis, og jeg kan ikke tilslutte mig lovforslaget.

Peter Christensen (S):

I planloven af 1991 er det bestemt, at der ikke må opføres læskure eller redskabsrum til fritidsformål på arealer i landzone, som ikke udnyttes erhvervsmæssigt til landbrug, skovbrug eller fiskeri. Jeg vil selvfølgelig undlade at nævne her, hvem der havde regeringsmagten i 1991.

Ved forespørgselsdebatten i tirsdags, da F 44 blev behandlet, erkendte V og K, at der var lavet en masse fejl inden for miljøområdet i deres regeringsperiode, som de nu ville rette op på. Jeg vil selvfølgelig være meget interesseret i en sådan liste. Jeg ved godt, at den vil blive lang, men så blot et uddrag af denne liste.

Det blev sagt under den samme forespørgselsdebat, at nu skulle vi til at se fremad, og det er så åbenbart det, der er sket nu. V, K, Z og Dansk Folkeparti har skærpet deres miljøprofil. Nu får vi et lovforslag, der virkelig flytter hegnspele. I fremtiden skal det være lovligt at banke skure ned på hvert eneste areal i landzone, der ikke anvendes erhvervsmæssigt.

Det vil virkelig ændre naturbilledet, men jeg tror faktisk ikke, at den danske befolkning vil synes, at det vil blive særlig smukt, og jeg tror heller ikke, de vil synes, at det vil være nødvendigt.

Det synes vi heller ikke i Socialdemokratiet, og derfor afviser vi lovforslaget. Jeg håber da også, at når forslagsstillerne kommer til at tænke sig lidt om, vil de trække dette lovforslag.

Hans Christian Schmidt (V):

Lovforslaget her indeholder en ændring af planlovens § 36, stk. 1, som omhandler mulighederne for at opføre forskellige former for bygninger. Og her ønskes det så, at småhuse, som ikke opføres i forbindelse med fritliggende enfamiliehuse eller sommerhuse, fritages for kravene om byggetilladelse og anmeldelse.

Jeg må sige, at når man går forslaget igennem og også går igennem, hvad det er, planloven ændres fra, er det altså svært at få øje på saglige argumenter, der skulle gøre, at det på nogen måde ville skade landskabet eller den generelle planlægning, at der åbnes for, at ejerne af disse rekreative områder får mulighed for at opføre småskure uden at skulle søge om byggetilladelse.

Man kan selvfølgelig anføre det synspunkt, at det vil den danske befolkning slet ikke kunne klare, og at den vil gå og hamre skure op alle steder. Uanset om man skal bruge dem eller ej, så vil den hamre skure op ud over det hele.

Vi deler ikke den opfattelse. Vi har altid haft tillid til befolkningen, og vi tror, at den nok selv skal sørge for at sætte et skur op dér, hvor man har behov for det.

Vi deler altså ikke den dybe bekymring, og jeg vil da gerne opfordre Folketinget til, at man ikke lader al lovgivning, al regulering og al planlægning gå ud fra den devise, at befolkningen nok agter at gøre noget skidt, noget, der vil hindre, at den smukke natur får lov at blive liggende. Vi tror på, at befolkningen i alle de år, der er gået, og i de år, der kommer, stadig væk vil være dem, der er de bedste naturforvaltere. De behøver altså ikke det offentlige til at hjælpe dem, de har klaret sig og kan gøre det fremover.

Derfor vil jeg også bare sige: Vi kan selvfølgelig tilsige lovforslaget vores velvillige behandling i udvalget. Vi går gerne i gang med at stille et par enkelte spørgsmål, hvis det skulle være. Jeg kan forstå, der er nogle, der er reserverede over for forslaget, og det kan så være, at det nødvendigvis, at vi stiller et par spørgsmål. Men jeg vil da håbe, at Folketinget samlet vil kunne gå ind for dette lovforslag til gavn for den danske befolkning.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Det skal lige være et spørgsmål til hr. Hans Christian Schmidt, som jo har en meget stor tillid til, at det vil blive meget flot, det, der bliver lavet.

Har hr. Hans Christian Schmidt aldrig set ud over landets grænser, hvor man ikke har de restriktioner, hvordan det ser ud? Har hr. Hans Christian Schmidt så stor en fantasi, at han kunne forestille sig, at det måske også kunne komme til at ske i Danmark?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Nej, det har jeg ikke. Men jeg tror, at hr. Peter Christensen vil få samme oplevelse, hvis han deltager i et par ekskursioner ude i naturen, derude hvor befolkningen har levet i flere hundrede år i god pagt med naturen.

Det er jo sådan set mærkeligt at tænke sig. Jeg kommer ikke så tit i København og har ikke været her så meget før i tiden, men hvis jeg rig-

tig skal få øje på noget, der ser grimt ud, er der jo rigeligt at tage fat på her. Hvis man gerne vil have et flot syn, skal man tage ud i landdistrikterne, og jeg er helt sikker på, at sådan vil det se ud også i fremtiden.

Så ingen problemer fra vores side, vi støtter forslaget fuldt ud.

Niels J. Langkilde (KF):

Det er et dejligt lille lovforslag, som Fremskridtspartiet her har taget initiativ til. Det er vi medforslagsstillere til, og vi er glade for at være medforslagsstillere til det, for det er sådan en lille ting, der kan give ekstra livskvalitet. Prøv at tænke på de mange mennesker, der gerne vil ud og have lidt oplevelser ude i naturen, hvordan de, hvis de også ejer det pågældende jordstykke, har mulighed for at få ekstra glæde af det.

Selv om vi nu er på vej ind i et drivhusklima af den ene eller den anden art, er det danske vejr stadig væk hovedparten af året ikke specielt godt og egnet til friluftsophold. Hvis man vil sidde og hvile sig en time eller lidt mere og drikke sig en øl, som der står i forslaget, kan vi støtte det.

I en tid, hvor flere og flere prioriterer naturoplevelser og det at være medejere af natur, er det den rigtige vej at gå. Det er jo stadig væk ikke alle, der har råd til at købe store sommerhuse og dyre villaer ude i naturområderne. For mange mennesker er det noget andet, der er inden for mulighedernes rækkevidde.

Vi ved, at et af de største ønsker, befolkningen har, er at komme ud og eje et stykke natur. Dertil kan vi så lægge de erfaringer, vi har gjort, f.eks. med kolonihavebevægelsen. Hele kolonihavebevægelsen har også banket skure op, der har set mere eller mindre kønne ud, men når man tænker på det liv og selv har prøvet at være i kolonihaverne, der jo så rædselsfulde ud og ville være blevet revet ned af enhver fornemt uddannet byarkitekt, er det altså ikke altid kun lige det ydre og design, det kommer an på, det er også de udfoldelsesmuligheder, der er.

De, der er imod dette forslag, tager lidt for meget systemernes, planlægningens, de overordnede parti mod den lille mand. Det synes jeg er ærgerligt.

Vi behøver ikke at tage uden for landets grænser for at se skurbyggeri eller noget i den retning. Vi har Tipperne og andre steder, hvor man fra gammel tid har haft lov til at have noget forskelligt byggeri af det, der ikke er topdesignet. Der tilbringes mange gode timer derovre,

masser af mennesker har store naturoplevelser i de områder med basis i en lille jagthytte dér.

Lad os ikke blokere det her, lad os give befolkningen lidt mere frihed.

Anni Svanholt (SF):

Når vi i SF ikke vil have åbnet for fri adgang til at bygge småbygninger i naturområder, skyldes det, at små bygninger ofte bliver til meget store bygninger, nemlig ved knopskydning knop på knop, og dermed får vi en spredt og helt uplanlagt bebyggelse i naturområder.

I dag kan der søges om tilladelse til opførelse af en lille bygning, og så bliver der taget konkret stilling, og der bliver eventuelt stillet krav, hvis der bliver givet en tilladelse. Det er efter vores opfattelse fornuftigt, at det er sådan. Men fri etablering af småbyggeri kan være en genvej til et sommerhus i et naturområde, hvor der aldrig ville blive givet tilladelse til byggeri.

Erfaringerne fra amterne viser, at det forekommer, at der etableres ulovligt byggeri på baggrund af en tilladelse til blot et lillebitte skur. Fra min amtsrådstid har jeg oplevet mange af disse tilfælde.

Vi ønsker i SF at sikre en høj naturbeskyttelse, også i det åbne land, og derfor afviser vi dette lovforslag.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Problemet med et lovforslag af denne karakter er, at det umiddelbart lyder meget uskyldigt og tilforladeligt. Imidlertid er det en glidebane, der lukkes op for. Hvor går grænsen rent lovteknisk? Er der en grænse, og hvordan vil det blive i praksis?

Jeg forudser en lang række lokale tvister, fordi mange selvfølgelig ikke vil tage de lovmæssige definitioner alvorligt. Der er her for en gangs skyld en klar og entydig regel, som, indrømmet, kan virke firkantet, men alternativet vil jeg i hvert fald ikke være med til at lukke op for.

Derfor et nej fra Enhedslisten til dette lovforslag.

Poul Nødgaard (DF):

Så må jeg hellere sige ja, for så står det måske lige. Vi fra Dansk Folkeparti kan anbefale dette forslag.

Jeg var sådan set ked af, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Peter Christensen, sagde det, han gjorde, for det blev fremstillet fra socialdemokratiske side og nu også fra SF og Enhedslisten, som om man kan lægge sådan

nogle småbygninger alle steder, hvor man har lyst til det.

Det er jo slet ikke det, der er tale om, for hvis hr. Peter Christensen havde gjort sig den ulejlighed at læse forslaget igennem, så er der kun tale om, at man kan gøre det, hvor der f.eks. ligger en uudnyttet nyttehave osv. Dér, hvor der er tale om en landbrugsejendom, kan man jo ikke smide ti af den slags hytter på jorden, fordi man får lyst til at lægge en her og en dér.

Nu kan jeg se, at hr. Peter Christensen begynder at læse. Det glæder mig. Så vil hr. Peter Christensen kunne se, at der virkelig er tale om et meget, havde jeg nær sagt, gennemtænkt forslag, for det lægger bestemt ikke op til den glidebane, som Enhedslistens ordfører gav udtryk for. Måske kunne det være, at der var nogle af bl.a. Enhedslistens vælgere, der godt kunne tænke sig at have sådan en lille hytte liggende på en uudnyttet grund, så jeg er ikke sikker på, at man er inde på den helt rigtige politik.

Det er nemlig et forslag, der er lavet med henblik på folk, der måske ikke har råd til at købe en stor, bred båd eller et stort sommerhus eller lignende, men som kunne få råd til at have sådan en lille hytte, hvor de kunne gå ind og drikke en kop kaffe, hvis vejret var dårligt den dag, de var taget ud på den pågældende grund.

Så jeg synes sådan set, at de venstreorienterede partier, og her regner jeg også Socialdemokratiet med i denne forbindelse, skulle tænke sig om en ekstra gang og se på det her forslag en gang til. Så tror jeg, de vil komme på andre tanker.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Det er altid beklageligt at skulle irrettesætte folk, men ind imellem bliver man jo kaldet til det; man bliver nærmest provokeret til det af hr. Poul Nødgaard.

Jeg vil foreslå hr. Poul Nødgaard at slå op på side 2 i lovforslaget og se under bemærkningerne til § 1, nr. 1, hvor der står: »Bestemmelsen giver mulighed for, at grundejere i landzone frit kan opføre småbygninger i form af et mindre arbejds- eller læskur uden krav om tilknytning til fritliggende eller sammenbyggede enfamiliehuse eller sommerhuse«. Det må vel være ret frit, og jeg kan også godt citere det næste, men det vil ikke ændre meningen, så jeg skal lade være med at spilde mere tid.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Så må jeg sige til hr. Peter Christensen, at så læser han, som en vis mand læser en vis ting, for der står jo udtrykkelig i forslaget, hvis hr. Peter Christensen læser på venstre side under almindelige bemærkninger, at der altså ikke er tale om, at man kan lægge sådan nogle småbygninger på landbrugsejendomme og lignende. Det er ene og alene tiltænkt for nogle af de mindrebedemlede mennesker i Danmark, der ikke har råd til alle de store foranstaltninger. De kunne så få et lille – i gåseøjne – fristed her for nogle ganske små midler, men det under Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten tilsyneladende ikke den mindrebedemlede del af befolkningen.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Indimellem har jeg da forståelse for, at man ikke hører efter, hvad de enkelte ordførere siger, men det er en fordel, hvis man går op og angriber. Jeg sagde udtrykkeligt, at det var på de arealer, der ikke måtte dyrkes erhvervsmæssigt, man må sætte de her ting.

Aage Brusgaard (FP):

Nu kommer ministeren tilbage, og så kan jeg meget belejligt lige begynde med at citere hans indledning. Den var ret så ironisk; sådan forstod jeg den i hvert fald.

Ministeren nævnte, at det sandelig er store sager, de fire borgerlige partier kan blive enige om. Og det vil jeg holde med ministeren i. Det er store sager for den lille mand.

Der var engang, da Socialdemokratiet stod for at være en slags forsvarer for den lille mand. Det er selvfølgelig fuldstændig væk nu med den betonsocialisme, som de efterhånden har fået. Men der var engang, der var nogle enkelte små, fattige folk ude i landet. De ville gerne have lov til at lave en bitte hytte, de kunne sætte deres cykel ind i, hvor de kunne tage børnene med hen og få en madpakke, hvor de kunne have gæs eller får til at gå ind.

Det er selvfølgelig ovre nu. Jeg ved godt, at sådan en som hr. Peter Christensen også har stor villa og sommerhus, men det kunne jo have været sådan, at han ikke havde råd til at bygge et hus på sin grund på Djursland, og så kunne det godt være, at hr. Peter Christensen ville være glad for et lille skur i stedet for. Men jeg er nok klar over, at Socialdemokratiet er langt hævet over alt det dér.

Vi havde en stor debat for to dage siden om grundlovens §§ 72 og 73, og der var jo næsten ingen grænser for, hvad alle ville gøre for at leve op til grundlovens bemærkninger og intentioner. Men som jeg nævnte den dag: Vi kommer med to konkrete eksempler, hvor man kan bevise, om man ønsker det, og det her er et klart bevis på, at betonsocialismen herinde er, som den altid har været. Den ønsker ikke, at den lille mand må have bare lige nogle små rettigheder.

Jeg kan tage et enkelt eksempel. Det er en hytte på 12 m², som én fra Nordjylland kæmper ene mand for, og den lå inde i hans lille skov. Det er en af hr. Martin Glerups mulige vælgere. Nu tror jeg da ikke, han kunne drømme om at stemme på hr. Martin Glerup, men han bor i hvert fald i Nordjylland, kan jeg se, og dér væltede man altså hans lille hytte på hans egen lille grund.

Det, jeg synes kan glæde mig mest ved debatten her, er, at når jeg ser sådan ud over salen, ser jeg, at to af regeringspartierne er fraværende, CD og De Radikale, og det tager jeg som et tegn på, at der er stor uenighed i regeringen. For det er klart, at De Radikale og CD ville have støttet det her, hvis de havde været her. Det er jeg fuldstændig overbevist om. Og meget klogeligt fravælger de så salen her.

Hr. Bent Hindrup Andersen nævnte noget om, at forslaget her kunne lyde sådan meget indbydende, men det kunne nemt blive en glidebane, for hvor meget er »lille«? Hvis hr. Bent Hindrup Andersen i en ledig stund ville sætte sig ned og læse forslaget, står der, at det er maksimum 10 m², og 10 m² er altså stadig væk 10 m². Og hvis det er sådan, at hr. Hindrup Andersen mener, det er for lidt, glæder vi os selvfølgelig til at se på diverse ændringsforslag.

Og til fru Anni Svanholt, som nævnte noget af det samme og sagde ordret: Små kan blive til store osv., vil jeg gentage: Vi har skrevet 10 m², vi mener 10 m², og så har vi netop for at lefle lidt for SF skrevet, at »endvidere skal det sikres, at småbygningerne i forbindelse med udformningen, valg af farve og tagbelægning indpasses i de eksisterende omgivelser«. Så var vi faktisk sikre på, at vi også fik SF med, men det lyder det ikke til sådan lige umiddelbart.

Men alle har jo lov til at sunde sig lidt, og jeg håber i hvert fald, at når vi kommer til andenbehandlingen, er der fuld overensstemmelse med, hvad folketingsmedlemmer fra både SF og Enhedslisten plejer at sige ude på vælgermøderne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 133:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af pligt til brug af et bestemt firma til bortskaffelse af slam fra bundfældningstanke m.v.

Af Aage Brusgaard (FP), Niels J. Langkilde (KF) og Ole Donner (DF).
(Fremsat 10/5 96).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Forslaget går ud på at ophæve de linjer i §§ 40 og 42 i bekendtgørelse nr. 310 af 25. april 1994, der gør en af kommunalbestyrelsen indført tømningsordning obligatorisk. Forslagsstillerne har anført, at formålet er at give den enkelte grundejer frit valg med hensyn til, hvilket firma der skal tømme vedkommendes bundfældningstank eller samletank.

Reglerne om obligatoriske tømningsordninger har eksisteret stort set uændret siden 1974. Formålet med at gøre disse ordninger obligatoriske har været dels at sikre en miljømæssigt og hygiejnisk forsvarlig tømning og bortskaffelse af slam fra bundfældningstanke og spildevand fra samletanke, dels at en sådan ordning kan hænge sammen økonomisk og administrativt.

En obligatorisk tømningsordning har endvidere givet kommunerne mulighed for at kontrollere og føre tilsyn med, at de omfattede tan-

ke bliver tømt regelmæssigt, hvilket er en væsentlig forudsætning for tankenes funktion.

En obligatorisk tømningsordning indeholder to elementer: for det første en tømning og for det andet en bortskaffelse.

Det bidrag, man betaler for at deltage i en tømningsordning, dækker både udgifter til transport og til behandling og bortskaffelse på renseanlægget. Reglerne betyder, at man kan være pligtig til at deltage i en tømningsordning, der indebærer såvel en tømning som bortskaffelse af slam henholdsvis spildevand.

Da det er kommunalbestyrelsen, der er ansvarlig for tømningen og bortskaffelsen, er det også kommunalbestyrelsen, der tager stilling til, hvem der skal udføre opgaven. Hvis kommunerne vil overlade tømningen til et privat selskab, er de naturligvis undergivet de regler, der almindeligvis gælder for kommuners kontraktindgåelse.

En ophævelse af det obligatoriske element i tømningsordningen vil medføre, at grundejeren selv kan stå for både tømning og bortskaffelse. Det vil medføre følgende negative konsekvenser for kommunerne:

For det første, at man fratager kommunerne mulighed for at planlægge og projektere en ordning for tømning og bortskaffelse af slam og spildevand og dermed for at sikre en rimelig økonomi i ordningen, da tilslutningsgrundlaget vil være uberegneligt.

For det andet, at de kommuner, der allerede har en tømningsordning, vil få problemer med forrentningen af de investeringer, som de allerede har foretaget i forbindelse med etableringen af en tømningsordning, for eksempel udbygning af renseanlæg.

Og for det tredje, at kommunalbestyrelsen i hvert enkelt tilfælde skal sikre sig, at der sker en forsvarlig tømning, og at der foreligger en kontrakt om bortskaffelse.

En ophævelse af det obligatoriske element vil ramme hele grundlaget for tømningsordninger. Man må endvidere forvente, at det vil medføre en hel del meradministration i forbindelse med udstedelse af tilladelser til samletanke, tilsyn og kontrol. Det vil desuden medføre et tab for de renseanlæg, der har bygget særlige modtagefaciliteter op til tømningsordningerne.

Da det er kommunalbestyrelserne, der administrerer tømningsordningerne, har jeg fundet det mest rigtigt at spørge Kommunernes Landsforening, hvad de mener om forslaget. KL's sekretariat har foreløbig oplyst, at en ændring af